

че тѣ се поглеждаха смаяни и се чудѣха отъ кжде знае всичко това Пенчо.

А той обичаше да чете. Четѣше хубавитѣ детски книжки и списания и каквото прочетѣше дълго го обмисляше. Всички деца отъ махалата виждаха, че Пенчо е по-уменъ отъ тѣхъ и му викаха:

— Бате Пенчо.

Слънцето се скри съ усмивка задъ гората. Започна да припада мракъ. Пенчо видѣ какъ ластовичкитѣ се прибираха въ гнѣздото си... А утре, когато се събуди той, гнѣздото ще бжде праздно и пусто. И нѣма да види вече своитѣ весели ластовички!

Той стана. Домъкна стълбата, която лежеше край оградата. Изправи я съ мъжа край стената, подъ ластовичиното гнѣздо. Покачи се полека, полека по стълбата, достигна гнѣздото и съ затаенъ дѣхъ бръкна вътре... Улови една ластовичка, другитѣ прѣхнаха и изхвъркнаха.

Пенчо слѣзе бързо, припна и влѣзе въ кѣщи. А после отиде въ стаята. Тамъ срещу леглото му имаше окаченъ празенъ кафезъ. Пенчо отвори кафеза, пустна ластовичката вътре и го затвори.

— Чикъ-чириликъ! — изчурулика жално птичката.

— Мълчи, миличка, мълчи! — прошепна ѝ Пенчо. — Тукъ ще бждешъ ти по-добре, отколкото другитѣ презъ морето. Па кой знае дали тѣ ще се върнатъ напролѣтъ... А ти пакъ ще бждешъ въ гнѣздото си.

Ластовичката се удряше въ кафеза, мъчеше се да избѣга и жално чирикаше, сякашъ плачеше...

Пенчо вечеря набързо, легна въ креватчето си и загледа ластовичката въ кафеза.

Гледа я Пенчо, а не вѣрва на очитѣ си... Цѣлата стая се изпълни изведнажъ съ ластовички... Много, много ластовички... Хвърчатъ тѣ, кацатъ по кафеза и думатъ на Пенчовата пленница:

— Сбогомъ, миличка!... Па не тѣжи!... Ние ще дойдемъ напролѣтъ и пакъ ще се видимъ?... И не плачи!...

А после една по една изхвъркнаха бързо презъ отворения прозорецъ.

Пленницата остана самичка въ кафеза и заплака:

— Олеле, мамичко!... Охъ, татко, защо ме оставихте!...

Пенчо не можа да изтърпи повече. Стана, доближи се до кафеза и започна да утешава затворницата: